

EESTI TEATRI AGENTUURI NÄIDENDIVÕISTLUS

2011

Piret Jaaks

Kadri Noormets

Paavo Piik

Jan Rahman

Donald Tomberg

Küllike Veede

“Näha roosat elevanti”

“Go neo und Romantix”

“Keti lõpp”

“Lell”

“Andmed Liina Pihlapuust”

“Puudutamata”

Piret Jaaks (s 1980)

Olen sündinud Kohilas, kus lõpetasin ka gümnaasiumi. Kõrghariduse omandasin Tartu Ülikoolis, Eesti kirjanduse õppetoolis teatriteaduse erialal; lisaerialadeks ajakirjandus ja kommunikatsioon. Töötanud olen ajakirjanikuna, reklaami- ja meediamaaastikul ning kommunikatsiooniekspertina. Varasemalt olen kirjutanud novelle ja lühijutte, mis on leidnud avaldamist erinevates kirjanduslikes kogumikes (“Urdu”, “Emajõe Kondor”, “Tule, ma jutustan sulle loo” jt). Kuulun Tartu Noorte Autorite Koondisesse ning olen läbinud näidendite kirjutamise kursuse Drakadeemias, dramaturg Siret Paju juhendamisel.

“Näha roosat elevanti”

Minu näidend “Näha roosat elevanti” jutustab meile tänapäevase loo võimetusest leppida reaalsusega.

Edukas kinnisvaramaakler Levi elab modernses kesklinna hoones, tal on Villeroy ja Bochi kristall, lumivalge vaip ning lummas naine Simona. Ometi ei ole ta selle luksuse keskel õnnelik – Levi segab endale üha järgmise džinni toonikuga ning kurjustab Simona kallal, kes unustab pidevalt nimesid, inimesi ja oma kohustusi kodu ees. Ta püüab Simona passiivsest letargiast üle saada kord heaga, kord mitte... Kõikidest püüdlustest hoolimata laiutab uhkes korteris üksildus, justkui hiiglaslik roosa elevant, keda püütakse läbi kitsa ukseava välja pressida. Kuid illusioon ei taha ega taha taanduda, kuni ühel päeval paistab tulevat lahendus...

Näidendi pealkiri – “Näha roosat elevanti” – on väljend, mille võttis esimest korda käibele kirjanik Jack London, kes kasutas seda oma romaanis alkohoolikust meespeategelase deliiriumi iseloomustamiseks, et kirjeldada eesmärgitu elu ja armastuse ja vaeva mõttetust. Näidendi “Näha roosat elevanti” jaoks sain ainet meie aja kangelastest – tavalistest inimestest, kelle uskumatud lood järjest rohkem sotsiaalmeediasse jõuavad.

Piret Jaaks “Näha roosat elevanti”

Kaheksas pildis, tegelasi 1M+2N

Levi ja Simona elavad “Roosas elevandis”. Arhitektuuriline kurioosum, ütlevad selle kohta need, kes näevad. Levi ja Simona elavad koos – veidrus seegi. Aga elatakse, kakeldakse porijälgede pärast kallil vaibal, narkoosidega kustunud mälestuste üle, lapse üle, keda ei saada. Katriin saaks. Ja saabki. Ometigi on see lugu kaugel olmerealismist, hõljudes kujutluse, ideaalide ja varjatud tegelikkuse kohal, luues mänguliselt painava maailma. Tõelisusel on “Roosas elevandis” teistsugused reeglid – omamoodi kurioossed needki.

LEVI: Fuck! Fuck fuck fuck fuck! Mis see on!?

SIMONA: Mis on?

LEVI: *(Katsub näpuga, nuusutab.)* Vaip! Fucking fuck! See ei ole ju... Pori!

SIMONA: Mis nüüd on?

LEVI: Fuck! Need on ju saapajäljed!

SIMONA: Mis sellest siis on?

LEVI: Too pleegitajat!

Simona ulatab taskust salvrätiku.

LEVI: Fuck! Kurat! Pask! See ei aita! Too seda türastunud pleegitajat!

SIMONA: Levi! Ära ropenda!

LEVI: Kas sa end kiiremini liigutada ei saa! Fuck!

SIMONA: Ära ropenda!

LEVI: *(Ahastuses.)* Ja-jah. Tule siia!

Levi tormab ise köögikapi kallale pleegitajat otsima. Asjad lendavad kapist välja üle tema pea.

SIMONA: See ei pruugi aidata.

Asjad lendavad.

LEVI: Ära sega! Mul ei ole aega!

Asjad lendavad.

SIMONA: Milleks?

Levi leiab pleegitaja.

LEVI: Selliseks diskussiooniks! Tee ka midagi!

SIMONA: Mida?

Levi küürib vaipa.

LEVI: See on viie tuhande eurone vaip!

SIMONA: Õige jah. Ma olin juba unustanud.

Levi nühib. Ta annab alla. Ta katab pleki salvrätikutega, et ei peaks seda vaatama.

LEVI: Miks sa seda tegid Simona!?

SIMONA: See on kõigest vaip.

LEVI: Kui sa tahad laialt elada, siis koli hotelli.

SIMONA: Kas sa käiksid mind siis ka vestibüülis ootamas nagu teised mehed käivad ärireisidel armukesi?

LEVI: See on sinu fantaasia. Mina ei ole selline. Sa tead ju seda.

SIMONA: Ma ei mäleta, et mul selline fantaasia oleks olnud.

LEVI: Ometi just oli.

SIMONA: Huvitav, siis on keegi selle mõtte mulle pähe pannud. Kuid ma...

LEVI: *(Ahastades.)*... jälle ei mäleta... Aitab!

Levi läheb riideid vahetama. Vaip jääb Simonaga kahekesi.

Kadri Noormets (s 1988)

kohtla-järve, paide, viljandi, male, masinõpe, teatri kool, notafe, keha, tallinn, tantsija-koreograaf. eestist välja ja maailm. tegevuskunst, tegevus kunst. sümpaatne on tugevate isiklike marsruutidega inimene. vastupandamatu on koomiksi formaat ja iseloom. eluloona mängib frida kahlo. vaikelu ning staatika on kõvad sõnad. samuti torm ja märul, rütm, kontakt, ülehelikiirus ja liikumine. surmtõsisus on haigus. reaalsed on füüsilised praktikad. kuulamine on muusika. aus on tänavakunst – enamasti anonüümseks jääva kunstniku poolt tehtud pilt(kiri), mis satub teele juhuslikult, millega suhestumise eest ei küsita tasu – juhus ja omavajadus teose juures peatuda on võtmesõnad. tühjad saalid on trump, on kuhu ma lähen. inspiratsioon pole niisama. energia on meie vahel. meesmuusa on tubli inspiratsioon. energia on meie vahel. poeesia on romantika. romantika on tihti ila. ideaalis poeesia seda pole. informatsiooni, kvaliteedimärki kannab vaba aja veetmine. kogemusi annab elamine. raamat annab teksti. tekst on tõlgitav. tõlge on selleks, et võõrast tunnistada, vb vastu võtta. võõras erineb, ma pole selle vastu. olen toimumise poolt, olen ise toimumine. olen see, millest räägib minu raamat. sõnavõtt ja hääl. artikkel või essee. või luuletus või näidend. vastutus käib asja juurde. munen kuldmune – munen kuldmuna, siis järgmise ja veel. alati kummardan. ja tunnustan, kuid armastus on muu. ma tahan tekstist värisema hakata või muidu loobun. sinust ilmselt loobungi ja sinust mitte. olen näinud, kuidas liha söövad inimesed, 2011.

Kadri Noormets “GO NEO UND ROMANTIX”

Raskekaalu näidend kahes vaatuses, tegelasi kuus

See on lavatekst, mis prooviprotsessile impulsiks, ütleb autor ja soovib taustal kuulata elektroonilist muusikat. Narratiiv keerleb ümber kehale maalitud ja kehast väljapoole ulatuvate “mina’de”; spiraalina, ümber ja lisaks öeldes, siiski ka jutustades, kohati dialoogigi laskudes, keeletundlikult. Olemusvõnked kaiguvad nullruumis, tegelased saavad muusikaskulptuurideks ja sünnivad helides nähtavana uuesti. Ja ometigi võimutseb allhoovustes reaalne võimetuse labürint.

NEOON tahaksid sa mind kunagi veel näha

ROMAAN mis jutt

NEOON mõtlen, et kui ma olen nüüd siin tapeedi taustal sinu jaoks kadunud. kas see on pigem okei. kas see tundub pigem toimetuldav.

ROMAAN pigem mitte

NEOON aga kui nüüd just nii läheks

ROMAAN võtaksin tapeedi maha – tuleksid lagedale, tuleksid taas välja

NEOON aga kui sealt tuleks välja hoopis miski muu

ROMAAN mis sealt siis tuleks

NEOON esiplaanile kerkiksid nähtavale minu tätoveeringud ja alles nende taustal mina – võtsid tapeedi küll maha, aga see süsteem mitte ei lagunenu sinu teo tagajärjel, vaid nihkus ühe astme võrra edasi. eelmine taust – tapeet – sai maha ja see, mis oli enne esiplaanil, tapeedi taustal, liigub nüüd omakorda taustaks millelegi uuele. ja uus taust olen juhuslikult mina! ning esiplaanile ilmuvad minu pildid, mu tätoveeringud.

ROMAAN et esiplaanil. et need, mis taustaga ühte on sulanud, on nüüd sinu tätoveeringud. ja sina oled see taust, kuhu sulada saab.

NEOON ongi nii

ROMAAN kui see nii on, siis ma tegin tapeedi eemaldamise näol vale sammu. kui see on nii, et toimub astmeline liikumine. oleksin pidanud tegema midagi, mis sind just vastassuunas oleks liigutanud. aga mis saaks tapeedile taustaks hakata?

NEOON loodusepilt

Paavo Piik (s 1983)

Õpin lavakoolis näidendikirjutamist. Varem olen kirjutanud luuletusi.

Paavo Piik “Keti lõpp”

Ühes osas, tegelasi 6M+5N (saab vähemate näitlejatega)

Lootuseriismetel hulpiv teenindaja, kel huulil vaid roidunud “Coca, Fanta, Sprite?”. Pallimeres sumav luuletaja. Mõtlemisest väsinud noormees, kes otsib lihtsat tööd. Armukolmnurk, mil tegelikult nurki kamaluga enam. Kaks linna peale lastud peojänest. Arvo Pärt. See on tüüpiline õhtupoolik selles parkimisplatsi anonüümsesse avarusse uppunud kiirtoiduketi restoranis, kus inimsaatused laotakse vilunud liigutustega ühiskonna-burgeriks – maitseb hästi, aga pärast on raske olla. Eks igaüks vaata ise, millega ta oma isikliku kahjatsemise sümfoonia alla loputab: “Ecstasy, Poesia, Lõpp?”.

TEENINDAJA: Kas sa mõnitad mind?

NOORMEES: Ei, ei. Ausõna! Ma tahan teha tööd, kus peaks võimalikult vähe vastutama ja mis tooks natuke raha sisse. See on väga lihtne. Pärast viimast ülikooli ma mõtlesin, et ei taha teha midagi, mis oleks seotud mõttetegevusega. Ma tahan teha täiesti mõttetut tööd, ilma igasuguse väljavaateta. Ma tahan kaheksa tundi päevast kuidagi ära sisustada.

TEENINDAJA: Kao välja! *Teenindaja tõuseb ja läheb leti taha.*

NOORMEES: Kuidas...?

TEENINDAJA: Kao välja! Aitab. Mulle aitab! Välja! Ei, oota! Ütle mulle, miks see on ilma väljavaateta töö? Ütle mulle. Ma ei saa aru. Ma olen maalt ja hobusega. *(Publikusse.):* Sa arvad, et sa oled nii ilgelt haritud oma diplomitega. Tuled siia tavaliste inimeste sekka, lihtrahva sekka, orjade hulka. Oi, teie kõrgeausus! Kas ma saan teid kuidagi teenindada? Võib-olla üks hamburger prantsuse moodi? Ah või filoloog? Kas te ikka saate pärismaalaste keelest aru? Äkki soovite seda õppida? Näete, palun! *(Võtab üksteisehaaval leti tagant külmunud burgereid ja virutab nad põrandale maha. Nad libisevad põrandal, laotudes mitte vähem kõnekalt kui “LUA”).* Kas te arvate, et hamburgereid ei ole vaja või? Kas te arvate, et friikartuleid ei ole vaja või? Et nad on kuidagi halvemad kui teised toidud või? Et see on kuidagi halvem töö kui teised või? Aga ikkagi inimesed tahavad neid süüa ja keegi peab neid tegema. Kas sa arvad, et sinu tõlketöid läheb inimestel rohkem vaja? Kes sa enda arust oled? Kes sa enda arust oled, ah? Ma vihkan seda kohta... Keegi ei käi siin. Raisk! Keegi ei osta siit midagi. Ja need, kes ostavad, kahetsevad seda hiljem. Nagu oleks pattu teinud. Kedagi ei huvita, kas teenindus oli hea või halb. Nende pärast olgu! Neile isegi meeldib, kui oli halb. Neile meeldib vihata seda kohta, sest siis on pärast kergem kahetseda. Ja mina... ja... Raisk!... See on põrgu! See restoran on vale koha peal. Täiesti vale koha peal. Ma rääkisin seda ammu. Kedagi ei huvita. Siia oleks korralikku reklaami vaja. Siia oleks atmosfääri vaja... Kultuuriprogrammi... Nii sitt päev... Lihtsalt nii sitt päev... Kuidas...?!

NOORMEES: Vabandust! Ma tõesti ei mõelnud... Vabandust!

Jan Rahman (s 1975)

Olen õppinud Loosi 8-klassilises koolis, Võru I keskkoolis ja veidi ka Tartu Ülikoolis

Lavastatud näidendid:

- **“Sõit”** 2006. aasta suvel Tartus ja 2007. aasta suvel Tartus ja Pärnus. Lavastas Ain Mäeots (Hansahoovi Teater 2006 ja 2007).
- **“Painaja”** (Juhan Jaigi juttude ainetel) 2006. aasta suvel Väimelas. Lavastas Tarmo Tagamets. (Võru Teatriateljee 2006)
- **“Jõujaam”** 2007. aasta suvel Leevakul. Lavastas Raivo Adlas. (Räpina Rahvateater 2007)
- **„Kõrts”** (kolme autori tükk, teised autorid Andrus Kivirähk ja Contra) 2007. aasta augustis Tartus. Lavastas Ain Mäeots. (Hansahoovi teater 2007)
- **“Saun”** 2008. aasta juulis ja augustis Tartus. Lavastas Ain Mäeots. (Hansahoovi Teater 2008)
- **“Unustatud hinged”** 2011. aasta juunis Aravetel. Lavastas Raivo Trass. (Sääsküla huviklubi 2011)
- **“Noor Eesti”** (autorid Kairi Kruus, Eva Samolberg, Jan Rahman, Jaanus Rohumaa). 2011. aasta suvel Rakveres. Lavastas Jaanus Rohumaa. (Rakvere teater 2011)
- **“Varetepalu”** 2011. aasta suvel Koorastes. Lavastaja Ülle Sillamäe. (Kooraste külaselts 2011)

“Lell”

Minu võrukeelne näidend “Lell” räägib ühe Võrumaa talupere elust 1940. aastatel. Loo keskmes on 18-25-aastase perepoja Kalevi mehekskasvamine, mis toimub mitte loomulikus, vaid ajastule kohaselt kõikvõimalikke takistusi täis keskkonnas. Näidendi aluseks on tõestisündinud lugu ühe talu ja talupere hävinemisest.

ajakirjandust (ei lõpetanud). Alates 2009. aastast õpin näidendite kirjutamist Drakadeemias.

Olen osalenud Tartu Noorte Autorite Koondise ja Võro Selts VKKF-i töös. Korraldanud mitmeid võru keele ja kultuuriga seotud üritusi (Kaika suveülikoolid, Uma Pido jm).

Kirjutanud (enamasti võrukeelseid) luuletusi, jutte, näitemänge ning arvustusi. Võru keelde tõlkinud luuletusi (Heli Laaksonen, Hasso Krull) ja Shakespeare'i “Suveöö unenäo” käsitööliste stseene. Kirjutanud laule ja laulusõnu ansamblitele “Ummamuudu” (“Kõnõtraat”, “A mille”, “Kloostrivein”, “Mis uudist”, “Ummamuudu liin”) ja “Viie pääle” (“Uni”, “Kuionu puu”, “Puu palas”, “Üü” jt) ja Jaak Tuksamile (“Tassa tuulekõnõ puhk”).

Jan Rahman "Lell"

Kahes vaatuses, tegelasi 5(9)M+3N, võrukeelne

1940. aastad, talu Võrumaal. Põlvkonnad on koos ja elavad igapäeva. Tulevad venelased ja viivad peremehe. Tulevad sakslased, viivad poja. Kodutallu naaseb vaid viimane, aga kui kauaks? Mida teeb noor mees, kes eile oli veel poisikene, kui satub ootamatult olukorda, kus valida saab vaid valede valikute vahel? Kaua jaksavad talu üksi elus hoida naised? Milline reetmine on õigustatud? Tuttavalt kõlab see lugu vaid seetõttu, et põhineb tõsielul ja vajab uuesti jutustamist, sest vastused on alati erinevad.

2. PÜSSIMEES: Perenaine!

ANNI: Jah.

2. PÜSSIMEES: Meil härrad soovisid veidi pekki ja mune kaasa viia.

ANNI: Jajah, ma õkva tuu.

2. PÜSSIMEES: Niisiis: viiskümmend muna ja puud suitsuliha. Ma kirjutan kviitungi.

Püssimees kirjutab parema käega kviitungit, aga vasaku käega hoiab ikka Kalevit õlast kinni.

2. PÜSSIMEES: Ja siis veel soovisid härrad kaasa viia selle noormehe.

KALEV: Kuiss nii? (Kuidas nii?)

2. PÜSSIMEES: Kas teie pole midagi üldmobilisatsioonist siis kuulnud?

KALEV: Siia mõtsa taade no midä kuulda om. (Siia metsa taha pole midagi kuulda.)

2. PÜSSIMEES: Ah et siia pole midagi kuulda? Naljamees. Kõrvale hoiate, muud midagi.

KALEV: Aga talu?

2. PÜSSIMEES: Küll naised talu peavad, meestel on vaja sõdida. Mõtle, mis tehti sinu isaga. Nüüd on aeg kätte maksta. Isa eest ja oma maa eest. Maa on tarvis Vankadest puhastada, et saaks jälle oma elu elada!

ANNI: Kalevikõnõ om viil nii nuur! (Kalevikene on veel noor!)

KALEV: Är tekku mulle häpü! (Ära tee mulle häbi!)

ANNI: *(Toob sahvrüst suure suitsutatud seakintsu ja ulatab Kalevile.)*

Võta seo kintsukõnõ üten? (Võta see kintsukene kaasa.)

KALEV: Imä! (Ema!)

2. PÜSSIMEES: Võta-võta, sõjaväljal läheb seda kindlasti tarvis. Sa võta see minu kraam enda kätte, ma aitan sul kintsu kanda...

Lähevad teistele järele.

Donald Tomberg (s 1972)

Olen lõpetanud järgmised koolid:

Kabala 8 – kl kool Järvamaal.

Jakob Westholmi Gümnaasium.

Eesti Humanitaarinstituut, teatriõppe erialal.

Praegu õpin Tallinna Ülikoolis EHI-s magistriõppes kultuuriteooriat.

Olen töötanud näitlejana Theatrumis ning lavastanud Theatrumis ja Kuressaare Linnateatris. Olen Eesti Filmiajakirjanike Ühingu liige ja ajakirjanikuna tihedamalt seotud kultuurilehega “Sirp” ning ajakirjaga “Teater Muusika Kino”. Luuletusi on avaldatud ajakirjas Looming. Avaldatud on ka romaan “Kazimir, Vladimir ja teised” (Kirjastuskeskus 2010).

„Andmed Liina Pihlapuust“

Hea sõber Külli Reinumägi otsis näidendit, mille keskmes oleks täiesti tavaline naine, kes küsib hamletlikke küsimusi. Kuna ta sellist näidendit ei leidnud, uuris ta minult, kas oleksin nõus säärase näidendi kirjutama. Olin nõus, edasi tuli juba leida vorm ja temaatiline telg, mis meile mõlemale huvitav.

Donald Tomberg “Andmed Liina Pihlapuust”

Tegelasi 8M+4N (saab vähemate näitlejatega)

On vanu asju nagu katkine grammofon, mis möödaniku helgemat kulgu meenutab ja mida kuidagi ära ei raatsi visata, ning on asju, millest ühel hetkel kiiremas korras lahti tuleb saada, sest need tõestavad sulle liigagi selgelt, et rööpad, mida mööda su elu täna liigub, viivad su kunagi plaanitust aina kaugemale. Nii on ka mälestustega, mis hetkede kaupa – lasteaias missi valimised, trammis armumine, pakutava tööga leppimine, põguskohtumised naabrimehega, lahkumised ja hüvastijätud – kokku kogutakse lootuses leida üles kaduma läinud Liina Pihlapuu. Otsib Liina Pihlapuu isegi.

Sõbranna: *(Telefon käes, kõrva ääres, ootab, siis hüüab kõrvale, mehele tagatuppa.)* Kuule, Liinaga on midagi juhtunud!

Mees: Mis?!

Sõbranna: Ma räägin, et Liinaga on midagi juhtunud. Ta juba mitu päeva ei vasta kõnedele. Telefon on välja lülitatud. Sõnumitele ka ei vasta.

Mees: Äkki on ära sõitnud?

Sõbranna: Ma mõtlesin ka korraks nii, aga see ei ole üldse tema moodi. Ta oleks kindlasti helistanud.

Mees: Ei tea.

Sõbranna: Mina tean. Ma räägin, midagi on juhtunud.

Mees: Ei tea. *(Hakkab kostma kopsimist.)*

Sõbranna: Mis sa teed seal?

Mees: Lõön naelu sirgeks.

Sõbranna: Hull oled peast!

Mees: Head eestiaegsed naelad, need lähevad veel igale poole.

Sõbranna: Kuula nüüd, mis ma räägin, Liinaga on midagi juhtunud!

Mees: Kust sa tead?

Sõbranna: Ma helistasin talle täna tööle ka. Saad aru? Ta ei ole tööle ka tulnud. *(Kopsimine lõpeb, mees tuleb välja.)*

Mees: Noh?

Sõbranna: Ma räägin, asi on tõsine. Ma just proovisin talle uuesti helistada, telefon on ikka väljas.

Mees: Kui kaua ta siis juba tööl ei ole käinud?

Sõbranna: Ma ei tea, ma ei küsinud.

Mees: Mis siis peab politseisse helistama või? Aga Artur?

Sõbranna: *(Pahaselt.)* Mis Artur?

Mees: *(Taipab.)* Jaa – jah. Mis siis nüüd peab politseisse helistama või?

Küllike Veede (s 1968)

Sündisin samal aastal kui Piret Bristol ja Marko Matvere. Hea aastakäik ja kindlasti võimaldanuks see minulgi endale nime teha. Paraku olen nimedega üpris hooletult ümber käinud. Perekonnanime on segastel asjaoludel lausa kolmel korral uuendada tulnud. Praegune seega neljas. Lisaks reageerin kutsungeile **osaline** <http://osaline-iseendaga.blogspot.com/> ja **Koolja Kuu** <http://www.poogen.ee/?SubID=7&AID=780>.

Olen elanud Harju-, Viru-, Võru- ja Järvamaal.

Armastan maaelu, sest maal on väiksem konkurents. Harrastusteatrites valitseb sageli suisa tööjõupuudus. Nii olen saanud mängida suuri rolle, sõltumata vanusest, välimusest ja andest. Tänavu mängib meie Alburahva Teater <http://alburt.weebly.com/> üht teie 2007. aasta võistlusnäidendit “Rong” (E. Sepp).

Teatriga olin seotud juba varases koolieas. Nääri- ja kevadelavastustes mängisin enamasti (suhteliselt napolisõnalist, kui mitte lausa kõnetut) jänest. Arvatavasti mõjutas see oluliselt mu hilisemat haridusteed (Väimela NST – veterinaaria; Tartu Ülikool – eripedagoogika).

“Puudutamata”

“Puudutamata” sündis lavastaja palvel, kingiks talle ja tema pojale. Loo kirjapanekuks kulus üks õhtu, kahjuks samal ajal varastati meilt “poeg” ja kavandatud isa-poja etenduse lavastamine nurjus eos. “Kolm” on dokumentaaldraama. Kõik tegelased on realselt olemas ja lugu elust kirjutatud. Ehk vaid pisut rohelisem. Roheline on mu lemmikvärv. ;)

Sünd 1968

1974 – 1977 Jänedal Algkool

1977 – 1980 Kehra Keskkool

1980 – 1981 Rakvere sanatoorne kool

1981 – 1985 Rakvere 3. Keskkool

1985 – 1988 Väimela NST

1988 – 1990 Tammsaare nim. kolhoos. Veterinaar

1990 – tütar Liisa

1992 – tütar Egne

1994 – 1998 Kauplus “Pusa” müüja

1998 – tütar Ade

2001 – 2005 Albu Laste Mängutuba. Abiõpetaja

2000 – luulekogu “Valedeta maailm” kaasautor

2002 – luulekogu “Üle selge silmapiiri” kaasautor

2005 -... Albu vald. Logopeed

2007 – lauliku “Laula või ise” üks tekstiloojatest

2010 – raamatus “101 lille” paari luuletusega sees

2011 – lauliku “Hooli ja hoia” üks tekstiloojatest

Küllike Veede “Puudutamata”

Lühinäidend, tegelasi 2M

Laval on isa ja poeg, külg külje kõrval, kuid koos ei ole. Miks nad peaksidki – sellel isal pole kunagi lapsi olnud, see poeg pole eales oma isa näinud. Aga igatsus on mõlemal. Läbi kahe ristuva monoloogi, läbi kahe mehe tagasi- ja ettevaatavate mõtiskluste tõstatub üks ja ainus küsimus – kas üksindust saanuks vältida, kui minevikus oleks valitud teisiti. Ning veel: kas mees, kes kunagi oma isa näinud pole, on rohkem poeg kui lastetu mees, kel oleks küllaga jagada isaarmastust, on isa.

POEG: Isa. Ma oleksin olnud kõigega nõus. Et sa oled kuude kaupa komandeeringus. Et sul on uus pere ja ma külastan sind mõne korra aastas koolivaheaegadel. Et... tühja kah, sa oled mingi paganama poetagune parm või siis surnud... okei, olnud siis pealegi surnud: autoavariis, sõjas, haigusesse... ma ei tea – jäid purjus peaga teekraavi magama ja külm võttis ära... Mul oleks sinust mingigi mälestus. Midagigi. Aga sind lihtsalt ei ole. Nagu oleks püha vaim kuusteist aastat tagasi emast üle hõljunud ja ta rasedaks teinud. Kuule, püha vaim! Seda on vähe! Saad sa aru? Neetult vähe! Ma ei tea su nägu ega su nime. Mul ei ole sinust muud kui ema hädised sõnad: “Mis oli, see oli. Aga mina olen sind algusest peale armastanud. Sul ei ole ju millestki puudus.” Kõik. Kogu info. Lahe. Mis siis juhtus? Kas sa jätsid ta kellegi teise pärast maha? Vägistasid ära? Mingi kommuunivärk – kõik kõigiga ja pärast ei pannud pilti kokku? Sul ei ole ju millestki puudus...” Loomulikult on mul millestki puudus. Sinust, isa. Tead, mis on kõige kohutavam? See, et võib-olla oled sa kuskil siinsamas lähedal. Sõidutad mind hommikuti bussiga kooli. Jorised semudega poe ees, kui ma söögivahetunni ajal nätsu käin ostmas. Istud lõunatades teiste töökojameestega sööklas kõrvallauas. Võib-olla päevast päeva. Aastast aastasse. Ja ei anna mulle mingit võimalust.

ISA (*Siseneb oma poolele, üks ajaleht käes, otsib teist ajalehekuulutust.*): /.../ Omamoodi tobe on see üksiku inimese elu. Meil Marjega oleks ikka võinud üks laps olla. Kui ta ise pidi minema – mis seal parata. Aga üks laps oleks võinud ikka olla. Ea poolest nii 13-14 oleks ju täitsa reaalne. Me oleksime siin kahekesi hakkama saanud küll, eks ole, poiss? Istuksime siin praegu, teine teisel pool lauda ja mina ütleks... “Poiss, kuule”... Ei, ma ütleks... Mis su nimi oleks võinud olla? Andres on selline asjalik nimi. R sees ja... niisugune ajatu. Suht rahvusvaheline kah. Riksi poiss on Andres. Ei, tal on Andrus. Igavene asjalik sell! Riksi poiss võib olla mingi 9-10. Sina oleks 13-14. Ehk hakkaks isegi 15 saama. Sellisega on juba igasuguseid asju arutada. Vot, istuksime siin, teine-teisel pool lauda ja mina ütleksin: “Andres, mis sina neist sakslastest arvad?” /.../ Aga äkki mul tuleks öelda hoopis: “Annika, mis sina arvad?”

2011. aasta näidendivõistlusele laekus 74 teksti.

Neid luges žürii koosseisus:

Martin Algu

Urmas Lennuk (esimees)

Katrin Maimik

Andres Noormets

Eeva Park

Jaan Undusk

Võistlust finantseeris Eesti Kultuurkapital.

Aitäh!